בשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי א] פסלה לינה אי רבי אלעזר בר"ש הא אמר אפי' מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בכהני חדתי: (א) איבעיא להו [א] יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח ת"ש [ב] קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן ואין צריך לקדש יצאו הרי הן בקדושתן [ג] יצאו ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יצא כל גופו מאי ת"ש (ב) [ד] שלא רחוץ ידים ורגלים ב] מקדש בכלי שרת בפנים [ה] קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים (ג) [ו] או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיו לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר ג] כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א"ל רב זביד לרב פפא ת"ש (ד) [ז] יצא חוץ ד] למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א"ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא (ה) להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה (ו) [ח] כל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש (ז) ת"ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי' בחוץ ואפי' בכלי חול ואפי' במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה ה] פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן ואין צריך לקדש נטמאו ידיו לא מיבעיא לן [כי מיבעיא לן] נטמא כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה ו] [ט] כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

בשלמא לאביי דמוקי לה. להא דר' יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר ועד לצפרא לא פסלה לינה בקידוש ז] הא מני (א) נמי דקתני דקידוש זה לא יפסל בעמוד השחר אבל קידוש הלילה יפסל רבי היא: **אלא לרבא כו' הא מני.** שמצריכין קידוש על קידוש ומתיר קידוש השני בקרות הגבר: **אי רבי הא אמר פסלה לינה.** אף בזה שבקרות הגבר: **ואי ר' אלעזר.** אף הראשון לא יפסל ושני זה למה: **בכהני חדתי.** שלא שימשו בלילה ולא היו רחוצי ידים ורגלים: **יציאה.** חוץ לעזרה מהו שתועיל כדרך שפוסל בכל הקדשים שקדשו בכלי שרת שאם יצאו נפסלין ביוצא: **דלא פריש.** (ב) לא נבדל מעבודה: **ונטמאו.** הידים בדבר שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו אלא בפיגול או בנותר ששנינו בפסחי' (דף קכ:) שמטמאים את הידים: **מטבילין.** את הידים לבדן: **יצאו ידיו.** שהושיטן לחוץ: **מקדש בכלי שרת.** או כיור או כלי שרת אחר דמרבינן לקמן בשמעתין ז) כל כלי שרת לקידוש: **בפנים.** שהרי הוקבעו ח] לו מקום בעזרה דכתיב ח) ונתת את הכיור וגו' והתם כתיב ורחצו ממנו: **בכלי חול.** פסול דרחצו ממנו כתיב וכי איתרבו שאר כלים לקמן דומיא דידיה איתרבו: **או שטבל במי מערה.** שהן כשרין לטבילה וה"ה למים חיים אלא שרוב טבילות ט) במים מכונסין ט]: **עבודתו פסולה.** ולא אמרי' טבילה דבר חשוב הוא ומהני' ליה במקום קידוש: **הא קידש בפנים ויצא כשרין** י]. דאי ס"ד פסולה השתא קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ מיבעיא וכי יש יציאה גדולה מזו: ומשני **דילמא קידש בחוץ.** דאיצטריך ליה לתנא למיתני דפסולה יא]: **כגון דאפיק ידיה לבר.** וגופיה בפנים וקידש דאילו קידש בפנים והוציא ידיו תניא לעיל הרי הן בקדושתן אבל יצא גופו לא תידוק מינה: **אם** (ג) **לשהות טעון טבילה.** קס"ד משום היסח הדעת: **הכא במאי עסקינן.** דקתני אם לשהות טעון טבילה: **שיצא להסך רגליו.** לגדולים ודכוותיה סיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש שיצא להטיל מים דאמרינן בסדר יומא (דף ל.) מצוה לשפשף בידו ניצוצות שעל גבי רגליו שלא יראה ככרות שפכה לפיכך צריך לקדש ידיו ורגליו: **בהדיא קתני לה.** בסיפא דההיא: **פרה.** בעבודת פרה אדומה שהיא יב] חוץ לירושלים בהר המשחה: **ויוצא.** אלמא לא פסל יג] יציאה בקידוש ידים ורגלים: **כעין עבודה.** שינוי' הוא: **טומאה.** קס"ד נטמאו ידיו ולא גופו קמיבעיא ליה: **את"ל יציאה לא פסלה.** התם הוא משום דגברא חזי לחזור וליכנס לא מסח דעתיה ולא מיפסל קידוש בהיסח הדעת: **או דלמא כיון דהדר חזי.** על ידי הטבילה יד] דק ליה מדקדק (ד) בקדושין ונזהר מליגע ידיו בדבר טינוף ולא מסח דעתיה:

והא

יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים. פירש בקונטרס כדרך שפוסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שאם יצאו נפסלין ביוצא ואי אפשר לומר כן אלא כדמפרש טעמא משום דכיון דפריש אסוחי מסח דעתיה מיניה טו] דמשום קידוש כלי לא מיפסל ביוצא במידי שלא נעשה בו עבודה עדיין כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) ובפ' התודה (שם דף עח) י) דאמר בללה חוץ לחומת העזרה רבי יוחנן אמר פסולה וריש לקיש אמר כשרה אלמא לרבי טז] יוחנן לא פסיל אלא משום יז] (דס"ד דמאן דלא פסיל בלינה לא פסיל בה הסח הדעת ומאן דפסיל פסיל בהאי והני כהני הוו להו הסח הדעת שהיו ישנים בבית המוקד. הג"ה) עבודה בחוץ אבל משום יציאה לא [וכן משמע] בפרק התכלת (שם מז.) גבי שתי הלחם דלא קדוש ליפסל ביוצא אלא בשחיטת הזבח אע"ג דכבר נתקדש בכלי דרבי סבירא ליה דתנור מקדש בפרק רבי ישמעאל (שם עב:) ומיהו יש לדחות דבאין עם הזבח שאני דהא נסכים הבאין עם הזבח לא מיפסלי בלינה כי אם בשחיטת הזבח כדאמר זעירי בפרק התודה (שם עט.) ואילו באין יח] בפני עצמן תנן כ) קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד ראיה מהא דתנן במעילה פרק ב' (דף ט.) גבי מנחות ושתי הלחם קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במחוסר כיפורים ובלינה אבל יט] יוצא לא קתני ואע"ג דגבי עופות וזבחים הוה מצי למיתני יוצא אגב אחרים כ] לא תני אגב שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות כא] והא דאמר בפרק כל שעה (פסחים לו.) גבי לישה דמנחות נהי דזריזין ליתא במקום זריזין איתא אורחא דמילתא נקט שדרך לעשותם במקום זריזין והא דאמר פרק המזבח מקדש (לקמן פח.) כלי שרת אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה אבל לא ביוצא וצ"ע ל) מה שפירש בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פז:) גבי שלחן אבל מקדשין ליפסל בלינה וביוצא ולקמן בסוף המזבח מקדש (דף פח.) פירש בקונט' אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום והא כב] דאמר פרק שתי הלחם (מנחות נה:) [א' שתי הלחם וא'] לחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מצה (שם סג.) דריש ר"ש תנור תנור שתי פעמים שתהא אפייתן בתנור ושיהא הקדשן בתנור ופריך והתנן ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשירות בבית פאגי לאו משום דאי נתקדשה הוה מיפסלא ביוצא אלא משום דדבר מכוער להוציא לחוץ לאחר שנתקדשה ואם תאמר וכיון דבקדושת כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת כהנים וחביתי כ"ג דלית בהו קמיצה אימתי מיפסלי ביוצא ושמא באותן מועיל קידוש כלי כג] ומהאי טעמא יתכן פי' הקונט' דהכא:

קידש בכלי שרת בחוץ כו'. תימה דמשמע הא הכניס בכלי כד] שרת בפנים וקידש עבודתו כשרה אלמא לא כה] מיפסלא ביציאת המים וי"ל דלא שייך הסח הדעת במים כמו בידים ועוד דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא אלא בפנים מ) כדמשמע בההיא דסוכה (דף נ.) דפריך וניתי במקודשת ועוד כדפירשנו כו] דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא עד שנעשית מצותו והיינו הקידוש כמו מנחה עד שעת קמיצה ולכן מיבעיא ליה בקידוש ידים ורגלים טפי מבמים: **כל המטיל מים בעי קידוש ידים ורגלים.** תימה דתיפשוט מהכא דאין יציאה מועלת דמשמע כז] הא בחנם לא פסלה יציאה וי"ל דודאי אי נפיק בשעת עבודה לא מיפסל בהכי כיון דאין שוהא אלא מעט:

עין משפט נר מצוה

א מיי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה ד ועי' כ"מ:
מו ב מיי' שם הלכה ו:
מז ג מיי' שם הלכה ה:
מח ד ה מיי' שם הלכה י:
מט ו מיי' שם הלכה יא:
נ ז ח מיי' שם הלכה ה:
נא ט מיי' שם הלכה ו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בשלמא וכו' הא מני רבי היא דקתני וכו' יפסל הס"ד: **(ב)** ד"ה דלא פריש לא נבדל. נ"ב ותימה דלעיל דף יט ע"ב מבואר בצריכותא דר"ש פליג אף באינו מקריב רק בלא יצא ממקדש אינו פוסל בלינה ולא פריש דכאן היינו לא פריש ממקדש וק"ל וצ"ע: **(ג)** ד"ה אם לשהות טעון: **(ד)** ד"ה א"ד כו' מדקדק בקידוש ונזהר:

מוסף רש"י

כל המיסך רגליו. גדולים, שהלך לבית הכסא (מנחות ק.). ולשון מיסך כמו (נזיר נד:) אילן המיסך על הארץ, לפי שהצריך לנקבים גדולים כורע על ברכיו ומכסה גופו את רגליו, וכן בשאול כתיב (ש"א כד) ושם מערה ויבא שאול להסך את רגליו (יומא כח.):

ליקוטים

יציאה מהו שתועיל בקדוש ידים ורגלים. ופשיט ליה מהאי ברייתא קידש ידיו ורגליו ונטמאו כו' וקאמר עלה יצאו ידיו לא קמב"ל כי קמב"ל יצא כל גופו מאי וכו' ולא איפשיטא. ומשמע דעיקר הבעיא אי חיישי' להיסח הדעת, ובהא הוא דלא איפשיטא, אבל אם לא הסיח דעתו לא פסלי' בדיעבד. ולפיכך פ' הרמב"ם (פ"ה מביאת המקדש ה"ד) יצא מן המקדש וחזר ועבד ולא קידש אם לא הסיח דעתו עבודתו כשירה, וכ"כ שם עוד כה"ג וע"ש. והכ"מ נתן שם הטעם משום דבעיא דלא איפשיטא היא ומספיקא לא פסלי' עבודה. וא"צ לזה אלא דהבעיא היא אם חיישי' להיסח הדעת בסתמא, אבל אם ידוע לו שלא הסיח דעתו עבודתו כשרה אלא דלכתחלה אומרים לו שיחזור ויקדש. וכתב עוד הכ"מ שם ודע דבגמ' בעינן למיפשטא מדתניא [יצאו ידיו הרי אלו בקדושתן ודחי יצאו ידיו לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן יצא כל גופו מאי], וקשיא לי נפשטה לאידך גיסא דדוקא יצאו ידיו הרי אלו בקדושתן הא יצא גופו לא, דאל"כ נשמעי' יצא כל גופו וכ"ש ליצאו ידיו. וי"ל דאי הוה תני יצא כל גופו הו"א דוקא יצא כל גופו ולא ידיו אבל אם הוציא ידיו אפי' בלחודייהו נמי עכ"ל. וגם לדוחק הגדול הזה אין אנו צריכין, אלא דלא מצי למיפשט נמי לאידך גיסא דמצי למדחי ולומר ידיו פשיטא ליה דהן בקדושתן ויצא כל גופו ספוקי מספקא ליה נמי להתנא גופיה, וכה"ג תמצא בהרבה מקומות בהש"ס דקאמר על התנא ודילמא הא פשיטא ליה ואידך ספוקי מספקא ליה ולא תני לה. ודע דהתם [בזבחים] לא דחי לה כדדחי הכא [בירושלמי דיומא] דילמא האי ברייתא כמ"ד אין הלינה פוסלת בידים ומדלינה לא פסלה יוצא נמי לא פסיל, כי קא מיבעיא לן למ"ד לינה פוסלת בידים, וטעמא דעיקר הבעיא התם למ"ד לינה לא פסלה כדקאמר את"ל לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח, ומשמע דלמ"ד לינה פסלה לא מיבעיא ליה כלל דהשתא לינה דלא פריש פסלה יציאה דפריש לא כ"ש דפסלה. והשתא לכא' איכא למידק דא"כ למאי דקי"ל דלינה פוסלת בידים וכדפסק נמי הרמב"ם שם דהלכה כרבי מחברו תו ליכא לספוקי ביציאה, ופסלה אפי' בדיעבד. אבל הא ליתא דאיכא למימר דכל זה בסתמא דאיכא למיחש להיסח הדעת, אבל אם ידעי' דלא הסיח דעתו לא פסלי' בדיעבד. וזהו סייעתא למאי דאמרן דמש"ה פסק הרמב"ם בדיעבד דכשירה עבודתו שהרי ידוע לו שלא הסיח דעתו והבעיא דלא אפשיטא בסתמא היא (מאה"פ יומא פ"ב ה"א): קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן. דע בהא דמבואר נטמאו הידים, היינו שנטמאו חוץ לעזרה שהוציא ידיו לחוץ ונגע בדברים המטמאים את הידים, דאי בפנים בעזרה לא משכחת לה טומאת ידים דאין טומאת ידים במקדש עי' רמב"ם פ"ח מאבה"ט ה"ו מש"ס פסחים י"ט ע"א. וקצת צ"ע בזבחים כ' ע"ב קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן וא"צ לקדש, יצאו הרי הן בקדושתן כו'. ודין זה דיצאו מיותר כיון דתני נטמאו על כרחך שיצאו כי במקדש לא משכחת שיטמאו דאין טומאת ידים במקדש, א"כ ביצאו אף שנטמאו א"צ לקדש מכ"ש ביצאו לחוד א"צ לקדש. וצ"ע. (מנ"ח מצוה ק"ו):

מכאן שייך לעמוד הבא

מהו לקדש ידיו בכיור ממנו אמר רחמנא כו'. אמר רב אחאי ש"מ מדקמיבעיא להו לרבנן הכי שמע מינה פשיטא להו דכי האי גוונא רחיצה מיקרי ולאו טבילותא, ומשום דכתיב ממנו הוא דקא מספקא להו, דאי ס"ד לאו רחיצה היא תיפוק לי דבעינא ורחצו וליכא, אלא ש"מ פשיטא להו דכי האי גוונא רחיצה היא. השתא דאמרת רחיצה היא מאן דבעי מיכל לחמא ואשכח מיא דרמו באגנא או במשיכלא שייך ידיה בגוייהו ושפיר דמי. וכן הלכה. (בה"ג הל' ברכות ספ"ו) **ולפיכך** אנו צריכין להתקדש בקדושתו וליטול ידינו מן הכלי ככהן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו. ומשכשך ידיו בתוך הכלי בין בשחר בין בשעת אכילה שפיר דמי, מדאמרינן בכיור ורחצו אהרן ובניו ממנו ולא בתוכו שמע מינה הכא הוא

מסורת הש"ס

א) ירושלמי יומא פ"ב ה"א, ב) תוספתא מנחות פ"א ה"ז, ג) [לקמן כא.], ד) תוספ' יומא פ"א ה"ד, ירוש' כלאים פ"ט ה"א, יומא פ"ג ה"ב, ה) לשון הפ' בשמואל-א כד ג ועי' במפרשים שם, ו) יומא כח. [מנחות ק.], ז) כב., ח) שמות מ ז ושם לא, ט) עי' שבת יד., י) ליתא שם ובאמת בסוכה נ. ד"ה ואי, לא מייתי אלא האי דפ"ק דמנחות, כ) מעילה י., ל) ורש"י שלפנינו שם לא פי' כלום ואפשר שכך היה הגירסא לפני התוס', מ) עי' צ"ק:

גליון הש"ס

גמרא ת"ש פרה. עיין פ"ד דפרה משנה ה בהרע"ב ותוס' יו"ט:

שינויי נוסחאות

א] רבי הא אמר פסלה כצ"ל (ש"מ. וכ"ה ברש"י): ב] ורגלים כיצד כצ"ל וכ"ה בתוספ' דמנחות פ"א (גליון): ג] צ"ל עבודתו כשרה (ש"מ): ד] חוץ לחומת העזרה כצ"ל (ש"מ): ה] נ"א בעינן (גליון). נ"א כעין עבודה, ולקדש בחוץ כלי שרת למה לי, כעין עבודת פנים (כיר"א. ובעי"ז בשמכ"י): ו] בכי"ל נוסף הכא במאי עסקינן: ז] כאן הס"ד ומה"ד הא מני דקתני כו' כצ"ל (שמכ"י): ח] הוקבע (ש"מ): ט] מכונסין וקמ"ל דעבודתו פסולה כו' כצ"ל והד"א (צ"ק): י] צ"ל כשרה (ש"מ): יא] דפסולה כגון כו' הד"א (ש"מ): יב] שהיתה (צ"ק): יג] פסלה (כי"פ): יד] הטבילה הס"ד ומה"ד דק ליה (צ"ק): טו] מיניה וס"ד דמאן דלא פסיל בלינה פסיל בהיסח הדעת אבל משום קידוש כו' כצ"ל (צ"ק): טז] נ"א אפילו לרבי (גליון): יז] משום עבודה בחוץ כו' כצ"ל, ומה שנכנסו גורסים שייך לתוס' בע"א ונכפל כאן (ש"מ): יח] בבאין (יעב"ץ): יט] צ"ל ואילו (ש"מ): כ] נ"ל אחריני (ש"מ): כא] ומנחות אלא אי איפסלא ביוצא במנחות אמאי משייר ליה הכא והכא. מהר"פ (ש"מ): כב] והא דדייק פרק שתי הלחם אמרת לישתן ועריכתן כו' כצ"ל (ש"מ וצ"ק): כג] כלי כדאמרינן בפ"ב דמעילה ושאין לו מתירין משיקדש בכלי (ש"מ): כד] צ"ל הכלי (ש"מ): כה] לא פסלא יציאה במים וכ"ש בקידוש דהא לעיל איבעיא לן לר' אלעזר בר' שמעון דאמר אין לינה מועלת בקידוש אם מועלת במי כיור (ש"מ): כו] כדפירשנו לעיל דאין כלי כו' דהיינו הקידוש כו' (ד"ו ושמכ"י): כז] דמשמע דוקא משום הטלת מים הא בחנם כו' וי"ל דנוכל לאוקמי בשעת עבודה דודאי אי נפיק כו' אלא מעט וכיון דעסיק בעבודה לא מסח דעתיה, וכי קא מבעיא לן בין עבודה לעבודה אבל אין לאוקמי באמצע העבודה דזה לא תמצא שיצא לשהות זמן מרובה בתוך העבודה (ש"מ): כח] תיבות אלו ליתא בכי"ב וג':

שיטה מקובצת

דילמא קידש כו' כגון דאפיק ידיה לבר וקידש. וא"ת מ"מ דייקינן מיניה דווקא דקידש בחוץ אבל הכניס הכלי והמים מבחוץ (וחזר והכניסן) כח] וקידש בפנים שפיר דמי אלמא לא פסיל יציאה במים וכ"ש קידוש דהא לעיל מבעיא לן לר' אלעזר דאמר אין לינה פוסלת בקידוש אם מועלת במי כיור, וי"ל דשאני יוצא לפי שקדושת הכלי לא מהני ליפסל ביוצא כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) דאמרינן בללה חוץ לחומה כשרה ור' יוחנן פוסל כו', כמו שכתבו התוס' לעיל. והא דקא בעי הכא אי יציאה פסלה בקידוש אי לא, משום היסח הדעת הוא אבל במים לא שייך טעם זה, וקשה דהטעם של היסח הדעת לא איצטריך אלא לר"א אבל לרבי דאמר לינה פסלה פסלה נמי יציאה בקידוש כמו לינה בלא טעמא דהיסח הדעת, מדקאמר בבעיא דלעיל ואת"ל (דלא) [לינה לא] פסלה משום דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה אלמא לא אצטריך טעמא דאסוחי מסח דעתיה אלא למ"ד לינה לא פסלה, ואם כן תימה השתא אמאי פסול יוצא מטעם קדושת כלי הא הוכחנו דקדושת כלי לא מהניא למפסיל ביוצא כדפרישנא, וי"ל דודאי בקידוש ידים ורגלים מהני הקידוש ליפסל ביוצא משום דכיון דקידש ונעשית מצותו מהניא קדושת כלי שרת ליפסל ביוצא מידי דהוה אמנחה לאחר קמיצה שנפסלת ביוצא, אבל מי כיור לא פסלי ביוצא כדמשמע מדיוקא כדפרשינן משום דעדיין לא נעשית מצותו שלא נעשה מהם עדיין קידוש ידים. ועוד יש לפרש דודאי במי כיור מהני קידוש כלי ליפסל מיד ביוצא כמו במנחות שאינן נקמצות, והא דמשמע הכא מדיוקא דאם הכניס בפנים וקידש כשר היינו משום [דכיון] דקדשינהו בחוץ לא מיפסלא ביוצא עד דקלטינהו מחילות כדמוכח בסוכה (עב"ה מהר"פ): **תוד"ה יציאה כו' ויש עוד ראיה מהא דתנן במעילה כו'.** (וכן משמע בפ"ב דמעילה גבי מנחות כו') עד לא קתני. ויש דוחין ראיה זו שהרי גבי חטאת קתני ומועלין בהן משהוקדשו (קדשו בכלי) [נמלקו] הוכשרו לפסול בטבול יום, ולא קתני יוצא אע"ג דאמת הוא דמיפסל ביוצא. ומיהו מ"מ יש להביא ראיה מדלא תניא במנחות ש"מ דלא פסלה בהו קדושת כלי ליפסל ביוצא, דאי אמרת בשלמא במנחות דוקא, איכא למימר אגב דלא תניא במנחות לא תניא בחטאת אע"ג דמיפסלא ביוצא, אלא אי מיפסלא ביוצא אמאי משייר הכא והכא, אלא ודאי קדושת כלי לא מהני ליפסל ביוצא: